

Paulo
Coelho

Kimyagər

Tərcüməçi:

Samir Bulut



qanun nəşriyyatı

Paulo
Coelho



Alquimista

Müəllifin ən məşhur əsərlərindən biri, bəlkə, birincisidir. Dünyada milyonlarla insanın sevimli kitabıdır. Gənclər xəyalpərəst olurlar. Arzulamaqdan qorxmurlar. Onlar üçün hər şey əlçatandır. Lakin zaman ötür, sirli bir güc onların öz arzularına çatmasına imkan vermir.

“İnsanın yeganə həqiqi borcu – öz arzusuna qovuşmağa çalışmasıdır...” Müəllif deyir bunu. Elə roman da bu haqdadır. Artıq kulta çevrilən əsər öz oxucusunun həyatını dəyişməyə qadirdir.

Paulo Coelho O ALQUIMISTA

Paulo Coelho KİMYAGƏR

Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2024, 216 səh.

Janr: fiction/roman/sevgi

Yaş qrupu: 14+

Ölçü: 130x200 mm

Cild: qalın

Çapa imzalandı: 14.05.2024

Nəşir: Şahbaz Xuduoğlu

Tərcüməçi: Samir Bulut

Texniki redaktor: Əsəd Qaraqaplan

Mətn dizaynı: Rəhilə Şamilqızı

Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Qanun Nəşriyyatı

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pros., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212 42 37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

www.fb.com/Qanunpublishing

www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-36-042-4

© Qanun Nəşriyyatı, 2019; 2024

Copyright © 1988 by Paulo Coelho

This edition was published by arrangements

with Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain.

All rights reserved.

www.paulocoelho.com

Bu kitabın Azərbaycan dilinə tərcümə və yayım hüquqları Qanun Nəşriyyatına məxsusdur.

Kitabın təkrar və hissə-hissə nəşri "Müəlliflik hüququ və əlaqəli hüquqlar haqqında" Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

ÖN SÖZ

Oxuculara “Kimyagər” kitabının simvolik olduğunu və bu baxımdan da uydurmayabir kəlmə də yol verilməyən “Maqın gündəliyi”ndən fərqləndiyini əvvəlcədən deməyi özümə borc bilirəm.

Ömrümün on bir ilini əlkimyanı öyrənməyə həsr etmişəm. Magiyada ilk addımını atan hər kəs üçün dəmiri qızıla çevirmək, yaxud Əbədi Həyat İksirini tapmaq çox cəzbedicidir. Allahın varlığını dərk və hiss etməyə nə qədər hər şeyin nə vaxtsa həmişəlik olaraq bitəcəyi fikri mənim üçün dözülməz olduğundan, etiraf edirəm ki, iksir mənə də çox güclü təəssürat yaratdı. Ona görə də yer üzündəki ömrümüzü illərlə uzada biləcək hansısa məhlulu yaratmağın mümkünlüyü haqqında eşitdikdən sonra özümü bu iksirin hazırlanmasına həsr etməyi qərara aldım.

Bu zaman yetmişinci illərin əvvəli, böyük sosial dəyişikliklər dövrü idi, hələ əlkimya sahəsində ciddi işlər yox idi. Mən bu kitabın qəhrəmanlarından biri kimi, qəpik-quruşumu xarici kitablar almağa, zamanımı isə – onların mürəkkəb simvolik dilini öyrənməyə xərclədim. Rio-de-Janeyroda Böyük Yaradılışla ciddi surətdə məşğul olan iki-üç alim tapdım, lakin onlar mənimlə görüşməkdən imtina etdilər. Özünü kimyagər sayan, laboratoriyası olan çoxlu adamla tanış oldum, onlar ağlagəlməz məbləğə öz məharətlərinin sirrini mənə öyrətməyi təklif edirdilər; indi başa düşürəm ki, onlar öyrətməyə hazırlaşdıqları şeydən heç nə anlamırdılar.

Ciddi söylərim heç bir nəticə vermədi. Əjdahalar, günəşlər, şirlər, aylar... kimi sonsuz simvollarla dolu olan əlkimya dərsliklərinin çoxmənalı dilindən heç nə əldə edə bilmədim. Mənə həmişə elə gəlirdi ki, düzgün istiqamətdə çalışmıram, zira simvolik dil yanlış izahlar üçün geniş meydana açır. 1973-cü ildə, əlkimyaçılıqda bir addım belə irəliyə gedə bilməməyimin üzüntüsündən çox məsuliyyətsiz hərəkət etdim. O vaxtlar Matu-Qrossu ştatının Təhsil İdarəsi məni teatr sənətindən dərs deməyə dəvət etdi və mən öz tələbələrimdən Zümrüd Lövhələr mövzusunda “laborator” tama-

şaların səhnəyə qoyulması üçün istifadə etdim. Bu, nəticəsiz ötüşmədi. Belə eksperimentlər, magiyanın dayaz yerində özümü təsdiq etmək üçün başqa cəhdlərimlə birlikdə, ona gətirib çıxartdı ki, artıq bir ildən sonra “axtaran tapar” atalar sözünün müdrikliyinə tamamilə əmin oldum.

Ömrümün sonrakı altı ilində mistikaya aid olan hər şeyə skeptisizmlə yanaşdım. Bu mənəvi sürgünlükdə özüm üçün bir neçə vacib nəticə çıxartdım: biz hər hansı həqiqəti onu bütün qəlbimizlə rədd etdikdən sonra qəbul edirik; öz taleyindən qaçmaq lazım deyil – onsuz da qaça bilməyəcəksən; Allahın cəzası ciddidir, lakin Onun mərhəmətinin də sonu yoxdur.

1981-ci ildə məni əvvəlki yoluma qayıtmağa sövq edən Ustadla görüşdüm. Onun öyüd-nəsihəti ilə risk edib yenidən əlkimyanı öyrənməyə girişdim. Bir dəfə axşam, yorucu telepatiya seansından sonra kimyagərlərin öz fikirlərini niyə mürəkkəb və dağınıq şəkildə ifadə etdiklərini soruşdum.

– Kimyagərlər üç tip olur, – o, cavab verdi. – Bir qrup mövzuya yaxşı bələd olmadığından qeyri-müəyyənliyə can atır. İkinci tipə aid olanlar mövzunu bilirlər, lakin əlkimyanın dilinin ağıla dyini də bilirlər.

– Bəs üçüncülər? – soruşdum.

– Üçüncülər isə əlkimya haqqında heç nə eşitməyiblər, amma bütün həyatları ilə Fəlsəfə Daşını kəşf etməyi bacarıblar.

Bundan sonra ikinci tipə aid olan Ustadım mənə əlkimyanı öyrətməyi qərara aldı. Tezliklə anladım ki, əlkimyanın məni əsəbləşdirən simvolik dili Dünya Ruhunu, yaxud Yunqun “kollektiv şüursuzluq” adlandırdığını dərk etməyin yeganə yoludur. Mən Öz Yolumu və Allahın Əlamətlərini – yəni intellektimin onların sadəliyi üzündən əvvəllər qəbul etmədiyi həqiqətləri kəşf etdim. Mən bildim ki, Böyük Yaradılış dərk etmək yalnız az sayda seçilmişlərin yox, Yer üzünün bütün sakinlərinin qarşısında duran məsələdir. Əlbəttə, həmişə yox. Böyük Yaradılış bizə yumurta və içində maye olan flakon formasında gəlir, lakin bizim hər birimiz, buna qətiyyən şübhəniz olmasın, Dünyanın Ruhuna qərq olmağa qabilik.

Buna görə də “Kimyagər” simvolik kitabdır və onun səhifələrində nəinki bu sahəyə aid olan biliklərimi izhar edirəm, həm də Ümumdünya Dilini mənimsəməyi bacarmış böyük yazıçıların – Hemingueyin, Bleykin, Borxesin (o da öz hekayələrinin birində İran tarixindəki bir epizoddan istifadə edib), Malba Taqanın haqqını qaytarmağa çalışıram.

Həddən artıq geniş olan ön sözümlü bitirir və Ustadımın hansı kimyagərləri üçüncü tipə aid etdiyini izah etmək niyyətiylə onun bir dəfə laboratoriyada mənə danışdığı əhvalatı sizə çatdırıram.

Bir dəfə Müqəddəs Məryəm körpə Məsihi qucağına alaraq rahiblərin yaşadığı monastıra gəlir. Bundan qürurlanan rahiblər sıraya düzülür: hər kəs növbə ilə Müqəddəs Ananın yanına gəlib, onun şərəfinə öz məharətini göstərir: biri yazdığı şəri oxuyur, başqa biri Bibliyanı dərinlən bildiyini nümayiş etdirir, digəri bütün müqəddəslərin adını əzbərdən sayır. Beləcə, rahib qardaşlar istedadları çərçivəsində Müqəddəs Anaya və körpə İsayə öz bacarıqlarını göstərirlər.

Sonuncu, müti və yoxsul rahib hətta Müqəddəs Kitabdan bir kəlmə də əzbər bilmir. Onun valideynləri savadsızmış, sirkdə çıxış edirmiş və oğlanlarına da yalnız şarlarla hoqqabazılıq etməyi öyrədibmişlər.

Növbə ona çatanda rahiblər mərasimi bitirmək istəyirlər, çünki yoxsul jonqlyor Müqəddəs Anaya heç nə deyə bilməzdi, əksinə, monastırı rüsvay edərdi. Lakin o özündə olan nəyisə Müqəddəs Anaya və Körpəyə verməyin gərəkli olduğunu bütün qəlbi ilə hiss edir.

Budur, yoxsul rahib, qardaşlarının tənəli baxışlarından utana-utana, cibindən bir neçə portağal çıxarır və onları atıb-tutmağa başlayır. Yəni bacardığı yeganə şey olan hoqqabazlığını göstərir.

Yalnız bu anlarda körpə Məsihin dodaqlarına təbəssüm qonur və əllərini bir-birinə çırpır Və Müqəddəs Ana yoxsul hoqqabazın əllərinə etibar edərək öz oğlunu ona tərəf uzadır.

*Böyük Kəşfin sirrini anlayan kimyagər
J.-yə ithaf olunur.*

Onlar yollarına davam edərkən O, bir kəndə girdi. Burada Marfa adlı qadın Onu öz evinə dəvət etdi. Onun Məryəm adlı bir bacısı vardı, o, İsanın ayaqları dibində oturub Onun sözünü dinləyirdi. Marfa isə işin çoxluğundan çəşmişdi və yaxınlaşıb dedi: “Ya Rəbb! Sənin ehtiyacın yoxdurmi ki, bacım məni tək xidmət etməyə buraxıb? Ona de ki, mənə kömək etsin”.

İsa isə cavabında dedi: “Marfa! Marfa! Sən çox şeylər üçün üzülüb təlaş edirsən. Fəqət bir şeyə ehtiyac vardır Və Məryəm, ondan alınmayacaq yaxşı payı seçmişdir”.

Lukanın İncili, 10; 38-42.

Proloq

Kimyagər səyyahlardan birinin gətirdiyi kitabı əlinə aldı. Kitabın üz qabığı yox idi, lakin o, müəllifin adını tapdı – Oskar Vayld – və onu vərəqləyib Narsissin əhvalatına rast gəldi.

Kimyagər günlərlə suda öz əksinə baxıb, öz gözəlliyinə heyran olan qəşəng gənc haqqındakı mifi bilirdi. Axırda bu gənc oğlan çaya düşüb boğulur. Sahildə isə onun xatirəsinə Narsiss adlandırılan çiçək bitir.

Lakin Oskar Vayld bu əhvalatı başqa cür nəql edir.

“Narsiss həlak olanda meşə nimfaları – driadlar – çay suyunun göz yaşından şorlaşdığını gördülər.

– Sən nə üçün ağlayırsan? – driadlar çaydan soruşdu.